

Mån 27 Februari 4

Andersson, Olivia

114
2/4 04

Torsdagen den 11 dennes ingafs till
 Öfverståthållare Ämbetet rapport angäen-
 de af hustru Olivia (Sofia) Andersson
 föröfvade bedrägerier. Det icke gällde
 Utredning angående ytterligare af
 henne föröfvade bedrägerier har derefter
 hållits; och har dervid följande förekom-
 mit:
 5) Enkan Johanna Hammar, boende n:o
 86 Odengatan nedre botten, har till la-
 ga åtal angifvit, att hon här i staden
 vid flere olika tillfällen under tiden
 från början af September månad 1903 till
 till den 29 sistlidne Januari blifvit
 genom bedrägeri af hustru Andersson
 fränhänd 2675 kronor i penningar, fem-
 guldringar, värda 15 kronor stycket, ju-
 ett harrguldur, värdt 100 kronor, och
 ett danguldur, värdt 75 kronor. *En jättelös-
 värdet af 20 guldringar värda 20 kronor*
 Hammar har beträffande omständig-
 heter under hvilka brotten utöfvats
 afgifvit följande berättelse: Hade
 Någon dag i sistlidne Augustimå-
 nad lånade en fröken Englund, då boende
 n:o 44 Westmannagatan, 50 kronor af
 Hammar, dervid Englund, med hvilken an-
 den hade penningarna insatta

Hammar var bekant, uppgaf att hon i sin tur skulle lemna penningarne till en fru Andersson; och bestämdes det en viss dag då Englund skulle till Hammar återbetala penningarne. Då penningarne emellertid icke på den bestämda tiden återbetalades, begaf sig Hammar någon dag i början af sistlidne September månad till Englunds bostad för att återfordra penningarne. Vid detta tillfälle var hustru Andersson på besök hos Hammar, och blef Hammar nu presenterad för hustru Andersson, hvilken dervid beklagade, att hon ej erhållit penningar, så att hon kunnat återbetala ifrågavarande 50 kronor till Englund, hvilket hade till följd att Hammar också finge vänta. Hammar ville emellertid genast återfordra penningarne, ty hon behöfde dem för inköp af ved. Härtill genmälde hustru Andersson, att om det icke gällde annat, så vore det ingen nöd, ty då kunde hustru Andersson snart hjälpa Hammar och skänka henne en famn ved. I sammanhang härmed uppgaf hustru Andersson att hon skulle få ärfva egendomar i Småland och att hustru Andersson någon af de närmaste dagarne väntade hit från desse egendomar en skuta med ved. Hammar be- tviflade icke att hustru Anderssons uppgifter voro sanna, syn- nerligast som äfven Englund för Hammar förklarade, att Andersson vore förmögen. Hammar erhöll för några år sedan vid sin mans fränfalle omkring 3000 kronor, af hvilka hon hade största delen kvar, då hon blef bekant med Andersson. Hammar hade icke sjelf nämnt något härom för hustru Andersson, men denna hade troligen genom annan erhållit kännedom om att Hammar hade ~~penning~~ penningar. På aftonen samma dag Hammar blifvit presenterad för hustru Andersson, infann sig nemligen hustru Andersson i Hammars bostad och begärde att få låna 200 kronor af Hammar mot det att Andersson lemnade en revers å 400 kronor, under löfte att med detta belopp inlösa reversen, hvarigenom Hammar skulle komma att göra god förtjenst. Då Hammar såsom förut nämnt hade fått den bestämda uppfattningen att Andersson, hvilken för henne beskrifvits vara en mycket god, pålitlig och hjälpsam qvinna, vore mycket förmögen, beslöt hon sig för att utlåna de begärda 200 kronorna till henne; och öfverenskommo de att Hammar redan påföljande dag skulle å bank der hon hade penningarne insatta

uttaga beloppet och till hustru Andersson i Englunds bostad öfverlemnade penningarne, derfvid hon skulle erhålla reversen. Hammar uttog sålunda 200 kronor och öfverlemnade dem till Andersson samt erhöll en af henne utfärdad revers å 400 kronor, förfallen till betalning den 1 November 1903. Några dagar härfter återkom hustru Andersson till Hammar och förvisade för henne en kartbelagd domstolshandling af innehåll att hustru Andersson skulle erhålla i arf efter Karin Oladotter egendomarne Kollinge och Singaråla i Småland samt dessutom 26000 kronor, hvilka skulle utbetalas till hustru Andersson den 31 Oktober 1903. Emuru Hammar förut icke betviflat att hustru Andersson vore mycket förmögen, blef hon nu ännu tryggare och lofvade hustru Andersson att till henne utlåna de penningar Andersson kunde behöfva. Andersson var tacksam härfor och lofvade att så snart Andersson kommit i besittning af sina egendomar sörja för Hammars och hennes två minderåriga barns framtid, i det de då skulle få följa med och bosätta sig å Anderssons egendomar. Någon tid härfter erhöll Hammar en half famn björkved och några säckar alved hälsända till sin bostad från Andersson, som dervid uppgaf att veden vore kommen från hennes gods i Småland; och skickade hustru Andersson ofta matvaror till Hammar. En dag i början af Oktober vånad 1903 begärde och erhöll Andersson af Hammar till låns 400 kronor. Vid detta tillfälle lemnade hustru Andersson till Hammar en revers å 10000 kronor under förbehåll för Andersson att hon måtte få låna ytterligare penningebelopp af Hammar, dock ej till reversens fulla belopp. Hustru Andersson försäkrade dock, att hon, så snart hon kommit i besittning af sina penningar och egendomarne skulle med 10000 kronor inlösa reversen; och skulle det öferskjutande beloppet öfverlemnas såsom gåfva till Hammars barn.

Vid något tillfälle emellan den 16 och 21 Oktober inställde hustru Andersson sig hos Hammar och framtog ett sorgbref under förklaring att "Karin" nu aflidit. Under gråt läste hustru Andersson upp brefvet, hvilket var af innehåll att hustru Andersson nu finge ärfva de ifrågavarande egendomarne, hvilka voro ~~värde~~ 170000 kronor. Hustru Andersson förklarade för Hammar att på

grund af Karins frånfalle hon icke kunde utfå de 26000 kronor mot 10 kronor hos pantlånaren Eriksson, n:o 43 Westmannagatan, hustru Andersson eljest skulle erhållit den 21 Oktober, utan samt dengulduret den 17 November hos pantlånaren Andersson, n:o 10 Sigtunagatan, mot 50 kronor.

af Karins bo verkställets. Efter denna tid erhöll hustru Andersson till lån af Hammar vid olika tillfällen penningebelopp, till dess hon inalles bekommit 2895 kronor deri inberäknadt ren, belånade mot belopp och å tider som uppgifvits.

Det i Hammars angifvelse omnämnda herrgulduret påstod Andersson sig hafva lemnat till skohandlaren Nysselius n:o 20 Roslagsgatan i present. Uret har anträffats hos Nysselius, hvil- den 16 Februari 1904, då boutredningen skulle vara färdig.

Då Hammar nu uttagit och till Andersson utlånat så mycket penningar hon egde, begärde hustru Andersson att få af Hammar

låna de båda gulduren och såväl Hammars egna guldringar som trenne dylika ringar, hvilka tillhört hennes man, och dessutom fem stycken jubileumstvåkronor samt ett guldmynt af 20-kronors

valör. Äfven dessa saker fick Andersson låna för att belåna dem å pantbank, hvarefter Andersson skulle återlösa dem och tillställa dem Hammar. Hammar hade emellertid derefter icke återbekommit något af dessa saker.

Då Hammar sedermera fått kännedom om att de uppgifter Andersson lemnat om sina förmögenhetsvilkor vore helt och hållet osanna, ansåg hon, att hon varit utsatt för bedrägeri.

Hustru Andersson har vid förhör af kommissarien Bertil Mo- gren i närvaro af detektivkonstaplarna Johan Petter Frick och Joel Teodor Åkerström erkänt, att hon under omständigheter, som finnas omnämnda i förutnämnda rapport angående henne af den 11 dennes, och på sätt enkan Hammar angifvit bedrägligen fränhändt

Hammar såväl 2695 kronor i penningar som fem guldringar, två guldur, fem jubileumsmynt och en guldpennning af 20-kronors va-

lör. Hustru Andersson uppgaf för fru Lindqvist, att de bekomna sakerna hade hustru Andersson belånat två guldringar den 13 Oktober hos pantlånaren Svanberg, n:o 46 Up-

landsgatan, mot 30 kronor; en guldring den 10 November å samma ställe mot 15 kronor; den 24 December guldmyntet mot 18 kronor

å samma ställe; två guldringar den 18 sistlidne Januari å samma ställe mot 38 kronor; de fem jubileumsmynten den 17 November

för fru Lindqvist en domstolshandling, enligt vilken "Karin"

för fru Lindqvist en domstolshandling, enligt vilken "Karin"

testamentariskt hustru Andersson dels sina egendomar och dels mot 10 kronor hos pantlånaren Eriksson, n:o 43 Westmannagatan, samt daggulduret den 17 November hos pantlånaren Andersson, n:o 10 Sigtunagatan, mot 50 kronor. enligt för fru Lindqvist att

Samtliga de sålunda pantsatte sakerna hafva efter hustru Anderssons anvisning anträffats å de respektive pantlånekontoren, belånade mot belopp och å tider som uppgifvits.

Det i Hammars angivelse omnämnda herrgulduret påstod Andersson sig hafva lemnat till skohandlanden Nyselius n:o 20 Roslagsgatan i present. Uret har anträffats hos Nyselius, hvilken förklarar att han någon dag i December månad 1903 af Andersson erhållit uret såsom gåfva. penningar till begrafningskostnader och

Nyselius har öfverlemnadt uret å detektivstationen under kvist. förklaring att det finge öfverlemnas till den som egde uret.

Hammar har utan kostnad återfått detta ur. en guldring af

De ofvannämnde pantsatte sakerna hafva af Hammar igenkänts vara hennes; och har hon förklarar sig villig utlösa dem.

På fråga, har hustru Andersson förklarar, att hon användt de erhållna penningarne dels till inköp af matvaror, som hon skänkt sådana personer, af hvilka hon tillnarrat sig penningar, dels till återbetalning delvis af belopp som hon på samma bedrägliga sätt åtkommit.

6.) Fru Anna Leontina Lindqvist, som bor och har konditori såsom i huset n:o 47 Westmannagatan, har till laga åtal angifvit, att hustru Olivia (Sofia) Andersson genom bedrägeri frånhändt henne en guldnål, värd 25 kronor, och en guldring med en röd sten, värd 14 kronor.

Fru Lindqvist har härom berättat följande:

För omkring två år sedan blef fru Lindqvist bekant med hustru Andersson derigenom att hon brukade inköpa varor i Lindqvists konditori. Hustru Andersson uppgaf för fru Lindqvist, att hon skulle få ärfva två gårdar i Småland efter en moster "Karin", och för att styrka sina uppgifter framvisade hustru Andersson för fru Lindqvist bref från, såsom hon uppgaf, förvaltare å egendomarne, i hvilka bref omnämndes att hustru Andersson skulle få ärfva "Karin". Äfvenså företedde hustru Andersson för fru Lindqvist en domstolshandling, enligt hvilken "Karin"

testamentariskt hustru Andersson dels sina egendomar och dels fröken Beda Widning, boende och anstaldt hos i församlingens 26000 kronor, hvilka penningar dock skulle till hustru Andersson utbetalas någon dag i Oktober månad 1903. Genom dessa uppgifter gjorde hustru Andersson troligt för fru Lindqvist att Andersson vore förmögen. Vid flere tillfällen lånade hustru Andersson penningar af fru Lindqvist, men återbetalade dem alltid punktligt. Andersson sålde ofta smör till fru Lindqvist; och uppgaf hon dervid att smöret vore från hennes ommärkta egendomar. Någon dag i sistlidne Oktober månad inställde sig hustru Andersson i Lindqvists konditori och företedde ett sorgbref samt underrättade gråtande fru Lindqvist, att "Karin" nu aflidit. Hustru Andersson behöfde nu penningar till begrafningskrans och i Oktober månad. Hustru Andersson företedde flere bref från Kolbinge där ommärkta, att hustru Andersson skulle få ärfva. Då fru Lindqvist nu icke innehade penningar att låna Andersson, begärde Andersson att få låna en guldnål och en guldring af fru Lindqvist för att belåna sakerna. Fru Lindqvist lammade bref, hvilket hon under gråt uppläst. Hustru Andersson påstod, att hon behöfde penningar till en begrafningskrans, och hennes deles utlösa nålen och ringen för att återställa dem till fru Lindqvist, men hade Andersson derefter icke låtit sig afhöra eller återställt nålen och ringen.

Hustru Andersson har erkänt riktigheten af fru Lindqvists behåll för Andersson att hon skulle snart utlösa uret och återangifvelse.

Andersson hade icke återställt uret till Widning. Andersson hade icke återställt uret till Widning.

Andersson hade icke helånat guldnålen, utan skänkt den såsom gåfva till handlanden Edvard Ramberg n:o 56 Uplandsgatan, hvar emot hon dock belånat guldringen den 29 sistlidne December mot Widning hngifvit bedrägligen främmandt henne ett guldur, hvilket 5 kronor hos pantlånaren Svanberg.

Andersson den 31 sistlidne December belånat å pantlånekontoret Ringen har anträffats belånad hos Svanberg å tid och mot i huset n:o 48 Uplandsgatan hos Svanberg tillrämnade med annat belopp som Andersson uppgifvit.

Fru Lindqvist har igenkänt ringen och ~~förklarar sig villig~~ uret har anträffats å sagde pantlånekontor, belånadt der tillsammans med andra saker för 100 kronor.

Handlanden Ramberg har på tillfrågan förklarar att han någonting har igenkänt uret och löst det mot 5 kronor.

gon dag i slutet af sistlidne December månad af hustru Andersson erhållit en guldnål såsom present.

Handlanden Ramberg har på tillfrågan förklarar att han någonting har igenkänt uret och löst det mot 5 kronor.

Fru Linda Josefine Jacobson, boende i huset n:o 33 Odengatan och annehvar sybehörssållar i huset n:o 29 Odengatan, har till Ramberg har öfverlämnat nålen å detektivstationen under följande förklaring att den finge utlemnas till egaren.

Från handlaren Ramberg har utlämnats en guldring, värd 5 kronor, och ett

Fru Lindqvist har utan kostnad återfått nålen.

7). Fröken Beda Widing, boende och anställd hos i föregående punkt 6 omnämnda fru Lindqvist i huset n:o 47 Westmannagatan, har till laga åtal angifvit, att hustru Andersson genom bedrägeri frånhandt henne ett damguldur, värdt 30 kronor. På våren 1903 blef hon bekant med hustru Andersson. Redan då uppgaf hustru Andersson för Jacobsson, att hon den 26 oktober 1903 skulle utgå 26000 kronor af en släktning. Jacobsson trodde I sistlidne Juni månad blef Widing bekant med hustru Andersson, enär hon brukade nämnda konditori göra inköp af varor. Vid flere tillfällen lånade Andersson penningar af Widing, men återbetalade dem alltid punktligt. Hon hade uppgifvit, att hon skulle få ärfva egendomarne Kollinge och Singamåla i Småland och dessutom 26000 kronor, hvilka skulle utbetalas till henne redan i oktober månad. Hustru Andersson företedde flere bref från Kollinge, deri omnämndes, att hustru Andersson skulle få ärfva egendomarne. Widing hade trott Anderssons uppgifter. En dag i oktober månad hade hon inkommit till Widing och företett ett sorgbref, hvilket hon under gråt uppläst. Hustru Andersson påstod, att hon behöfde penningar till en begravningskrans, enär hennes släktning, hvilken hon skulle få ärfva, aflidit. Då Widing icke vid tillfället innehade några penningar att lemna Andersson, fick denna låna Widings guldur för att belåna det; dock med förbehåll för Andersson att hon skulle snart utlösa uret och återställa det till Widing. Andersson hade derefter icke återställt uret till Widing. Hustru Andersson har vid förhör erkänt, att hon på sätt som Widing angifvit bedrägligen frånhandt henne ett guldur, hvilket Andersson den 31 sistlidne December belånat å pantlånekontoret i huset n:o 46 Uplandegatan hos Svanberg tillsammans med annat gods. Uret har anträffats å sagde pantlånekontor, belånadt der tillsammans med andra saker för 100 kronor. Widing har igenkänt uret och löst det mot 5 kronor.

8). Fru Hilda Josefina Jacobsson, boende i huset n:o 31 Odengatan och innehar sybehörsaffär i huset n:o 29 Odengatan, har till laga åtal angifvit, att hon af hustru Andersson genom bedrägeri frånhandt 127 kronor 51 öre, en guldring, värd 6 kronor, och ett grund af dessa uppgifter lemnats kredit med varorna; och hade Andersson tillika fått låna penningar af Jacobsson till belopp och

Jacobsson uppgifvit, hvarjämte Andersson lånat en guldring af damfickur, värdt 10 kronor.

Jacobsson och emottagit ett ur till förgyllning. Andersson upp-

Fru Jacobsson har i saken afgifvit följande berättelse: gaf dock, att hon inköpt och till Jacobsson lemnat dryckesvaror

På våren 1902 blef hon bekant med hustru Andersson. Redan till belopp af 24 kronor; konfekt för 12 kronor; en bukett blom-

då uppgaf hustru Andersson för Jacobsson, att hon den 26 Oktober mor för 10 kronor; ett väggur för 25 kronor; ett par skor och ett

1902 skulle utfå 26000 kronor af en släkting. Jacobsson trodde par tofflor för tillhopa 12 kronor samt möbler till värde af 74

att hennes uppgifter voro sanna och utlånade på begäran till hen- kronor. Andersson uppgaf, att hon betalt ungefär halften af be-

ne penningar, hvilka Andersson dock i början återbetalade på ut- loppet för möblerna till den möbelhandlare af hvilken hon köpt

satta tider. Vid tiden då penningarne skulle utfalla till Anders- dem, och att Andersson vore skyldig den resterande summan på dem.

son, uppgaf hon, att hon då icke kunde erhålla dem, enär det for- och ansåg Andersson att Jacobsson, derest hon betalade det re-

drades, att hon först skulle söka boskilnad med sin man; och på sterande beloppet å möblerna sålunda skulle förtjena omkring 37

grund häraf fördröjdes utbetalandet till i Mars 1903. Troligen i kronor. Hustru Andersson förklarade slutligen, att hon på grund

Januari månad 1903 begärde Andersson att på kredit få köpa en af hvad hon anført icke vore skyldig Jacobsson mera än skilnaden

muff, en mössa, en boa och ett klädningstyg af Jacobsson, allt mellanlyvad hon sålunda gifvit Jacobsson och Andersson af henne

mot ett sammanlagdt pris af 57 kronor 51 öre. Då Jacobsson var lånat.

öfvertygad om att Andersson vore förmögen, fick hustru Andersson Andersson förklarade, att hon belånat ringen hos pantläna-

de begärda varorna på kredit. Vidare fick Andersson af Jacobsson ren Ewanberg, no 46 Upländegatan, tillsammans med andra ringar

låna 125 kronor i penningar, men af dessa återbetalade hon en - mot tillhopa 25 kronor; samt att hon låtit förgylla uret och der-

dest 55 kronor, hvarför hon fortfarande på detta lån är skyldig efter gifvit det såsom gifva till skohandlaren Gustaf Emil Hed-

Jacobsson 70 kronor. Någon dag före julen 1902 begärde Anders - berg.

son att af Jacobsson få låna en guldring, hvilken Andersson upp- såväl ringen som uret hafva anträffats å af Andersson upp-

gaf sig ämna använda då hon under julen komme att vistas å sina gifna platser och återstälts till Jacobsson, uret utan köptid,

egendomar i Småland, enär hon belånat sin egen ring. Jacobsson men ringen mot lösen af 2 kronor.

utlånade då till Andersson en guldring med en röd sten. En dag Fru Jenny Bäckström, boende och innehar skoaffär i huset

i Januari månad 1903 lemnade Jacobsson till Andersson ett fickur, no 6 Hornsgatan, har till laga stal angifvit, att hon genom be-

hvilket Andersson åtog sig att låta förgylla, hvarefter hon drägeri af Andersson fränhandats 75 par skor, värda 450 kronor,

skulle återlemnna uret till Jacobsson. Andersson hade emellertid samt 165 kronor i penningar.

derefter icke återlemnats vare sig ringen eller uret och ej hel- Bäckström har härvid berättat följande.

ler betalat sin skuld 57 kronor 51 öre för de varor hon erhållit. För omkring 3 år sedan blef fru Bäckström bekant med Anders-

Då Jacobsson fått kännedom om att de uppgifter Andersson lemnat son, hvilken de skötte städningen åt fru Bäckströms man. Anders-

om sin förmögenhet vore falsk, ansåg hon att Andersson gjort sig son började sedan då besöka fru Bäckström i hennes skoaffär och

skyldig till bedrägeri mot Jacobsson. inköpte der åtskilliga skor, dels för sin egen räkning och såsom

Hustru Andersson har vid förhör erkänt, att hon falskeli - hon sade dels till andra. Hon berättade för fru Bäckström, att

gen för Jacobsson uppgifvit, att hon skulle få ärfva egendomarne hon vore mycket förmögen i det hon skulle få ärfva några egend-

ifråga och dessutom de omnämnda 26000 kronorna; samt att hon på mar efter en hennes moster, vid namn Karin, hvarjämte Andersson

grund af dessa uppgifter lemnats kredit med varorna; och hade An- dersson tillika fått låna penningar af Jacobsson till belopp som

skulle kontant erhålla af mostern 28000 kronor. Fru Bäckström Jacobsson uppgifvit, hvarjemte Andersson lånat en guldring af Jacobsson och emottagit ett ur till förgyllning. Andersson uppgaf dock, att hon inköpt och till Jacobsson lemnat dryckesvaror till belopp af 24 kronor; konfekt för 12 kronor; en bukett blommor för 10 kronor; ett väggur för 25 kronor; ett par skor och ett par tofflor för tillhopa 12 kronor samt möbler till värde af 74 kronor. Andersson uppgaf, att hon betalt ungefär hälften af beloppet för möblerna till den möbelhandlare af hvilken hon köpt dem, och att Andersson vore skyldig den resterande summan på dem, och ansåg Andersson att Jacobsson, derest hon betalade det resterande beloppet å möblerna sålunda skulle förtjena omkring 37 kronor. Hustru Andersson förklarade slutligen, att hon på grund af hvad hon anfört icke vore skyldig Jacobsson mera än skilnaden värdet af ^{hvad} hvad hon sålunda gifvit Jacobsson och Andersson af henne lånat.

Andersson förklarade, att hon belånat ringen hos pantlånanren Svanberg, n:o 46 Uplandsgatan, tillsammans med andra ringar mot tillhopa 25 kronor; samt att hon låtit förgylla uret och deretter gifvit det såsom gåfva till skohandlanden Gustaf Emil Hedberg.

Såväl ringen som uret hafva anträffats å af Andersson uppgifna platser och återstälts till Jacobsson, uret utan kostnad, men ringen mot lösen af 2 kronor.

Fru Jenny Bäckström, boende och innehar skoaffär i huset n:o 6 Hornsgatan, har till laga åtal angifvit, att hon genom bedrägeri af Andersson frånhandts 75 par skor, värda 460 kronor, samt 165 kronor i penningar.

Bäckström har härom berättat följande:

För omkring 3 år sedan blef fru Bäckström bekant med Andersson, hvilken då skötte städningen åt fru Bäckströms man. Andersson började redan då besöka fru Bäckström i dennas skoaffär och inköpte der åtskilliga skor, dels för sin egen räkning och, såsom hon sade dels till andra. Hon omtalade för fru Bäckström, att hon vore mycket förmögen i det hon skulle få ärfva några egendomar efter en hennes moster, vid namn Karin, hvarjemte Andersson

skulle kontant erhålla af mostern 26000 kronor. Fru Bäckström trodde hennes uppgifter vara sanna och lånade henne allt emellanåt penningar till olika belopp. Dessa lån återbetalade Andersson i början ordentligt. Hon framvisade bref från Kollinge, en af de egendomar hon skulle få ärfva, deri omtalades, dels att Andersson skulle få ärfva egendomarne och dels att hon skulle dessutom erhålla 26000 kronor kontant. Äfven vid ett tillfälle företedde Andersson för fru Bäckström en domstolshandling af innehåll att Karin Olsdotter testamenterat Andersson sina båda egendomar och dessutom skulle Andersson innan testamenterade gårdarne kunde de tillfalla Andersson, ur boet erhålla 26000 kronor, hvilka fru Bäckström har förklaradt att hon icke har sig bekant om Andersson till Bäckströms fränskilde man lemnat några penningar ro förfallna till betalning den 16 Oktober 1903. Fru Bäckström blef nu fullkomligt viss om att Anderssons uppgifter voro sanna. I Augusti månad 1903 vid ett tillfälle lånade Andersson 200 kronor af fru Bäckström och återbetalade å dessa 100 kronor. Någon dag i slutet af sistlidne November månad begärde Andersson att ytterligare få låna 65 kronor af fru Bäckström, hvilken också då utlemnade detta belopp till henne. Kort derpå infann sig Andersson ånyo i fru Bäckströms affär och begärde att få låna mera penningar. Då fru Bäckström vid detta tillfälle icke innehade några penningar att låna till Andersson, begärde Andersson att få låna en låda innehållande 75 par skor för att belåna dem; och förband hon sig att sjelf utlösa och tillställa fru Bäckström Andersson fick då löfte att låna skorna ifråga för att belåna dem. Hon hade emellertid derefter icke återställt skorna till fru Bäckström och icke heller betalt något på sin penningeskuld till fru Bäckström. Då fru Bäckström, hvilken trots Andersson vara förmögen och ärlig, sedermera fått veta, att Anderssons uppgifter och utlånade till henne de begärda penningarne 200 kronor, den ter vore osanna, ansåg sig fru Bäckström hafva varit utsatt för en bedragerska.

Hustru Andersson har erkänt, att hon på sätt fru Bäckström framvisade bref från förvaltaren å en af de egendomar angifvit genom bedrägliga uppgifter fränhändt henne såväl 75 par skor som 165 kronor i penningar; och vitsordade Andersson fru Bäckströms berättelse om förloppet huru dervid tillgått.

Andersson hade belånat de erhållna skorna i ett parti mot pantbanken i huset n:o 55

Westmannagatan. Återbetalade den 21 Januari 1902. Andersson återbetalade

Andersson har uppgifvit, att hon länmat fru Bäckströms krofrånskilde man 140 kronor, linne för 20 kronor och en lampa, andervärd 3 kronor, hvilka penningar tillsammans med värdet för de inköpta varorna borde afskrifvas å Anderssons skuld till ^{fru}Bäckström. Dessutom hade Andersson skänkt en del matvaror till ^{fru}Bäckström.

De ifrågavarande 75 par skorna hafva anträffats belånade å ställe och mot belopp som Andersson uppgifvit. Fru Bäckström har förklarat sig villig utlösa skorna. Andersson hade vid ett

Fru Bäckström har förklarat, att hon icke har sig bekant om Andersson till Bäckströms frånskilde man länmat några penningar och saker, men ansåg fru Bäckström, att fru Bäckström icke hade något att skaffa dermed då hon vore skild från mannen, hvilket anförhållande också var bekant för Andersson. hos Eriksson, för hvil

Expressbyråinnehafvaren Erik Ludvig Eriksson, som bor och innehar expressbyrå i huset n:o 67 Odengatan, har till laga åtal angifvit, att han genom bedrägeri blifvit af hustru Andersson förfrånhand 1020 kronor under följande omständigheter.

I September månad 1901 blef Eriksson bekant med hustru Andersson. Hon skaffade då Eriksson en del kunder och Eriksson fick dessutom åt Andersson sjelf uträtta en del uppdrag. Någon dag i Januari månad 1902 infann sig Andersson hos Eriksson och begärde att få låna 200 kronor af honom. Vid detta tillfälle uppgaf hon att hon skulle få ärfva två egendomar i Småland af en hennes moster Karin, hvilken dessutom skänkt henne 26000 kronor, som Andersson skulle utbekomma innan hon kunde få tillträda de testamenterade egendomarne. Eriksson trodde hennes uppgifter och utlånade till henne de begärda penningarne 200 kronor, som hon dock återbetalade på utsatt tiden. På hösten 1902 begärde Andersson att få låna 1000 kronor af Eriksson, hvarvid Andersson för Eriksson framvisade bref från förvaltaren å en af de egendomar Andersson skulle få ärfva, Kollinge, af innehåll att Andersson skulle komma att ärfva "Karin". Eriksson, som härigenom blef förvissad om att Anderssons uppgifter voro sanna, utlånade till Andersson de begärda penningarne 1000 kronor, hvilka Andersson

På sommaren 1902 blef han bekant med hustru Andersson.

utlofvade återbetala den 21 Januari 1902. Andersson återbetalade genom att hon brukade gå in i Hedbergs butik och inköpa skor, de i smärre poster på sin skuld till Eriksson tillhoppa 320 kronor så att hennes skuld utgjorde 680 kronor. Efter det Andersson gjort denna afbetalning begärde hon att få låna ytterligare betald kontant hvad hon köpte. På eftersommaren ontalade hon penningar af Eriksson, men då Eriksson vid detta tillfälle icke för Hedberg att hon skulle få arfva en moster Karin Olsdotter i innehade några penningar, begärde Andersson att Eriksson skulle acceptera en vaxel å 500 kronor. Detta gjorde Eriksson. Denna gamla Andersson uppgaf vidare, att hon skulle innan arftet utvaxel omsattes emellertid tills det återstod 340 kronor. Dessa följde, af samma Karin Olsdotter, 26000 kronor, hvilka skulle utbetalt till Andersson så snart hon vunnit boskilnad med sin man. Tillfälle i sistlidne höst visat för Eriksson en domstolshandling - Andersson lånade ofta penningar af Hedberg, hvilken trodde att handling af innehåll att Karin Olsdotter å Kollinge testamenterat Anderssons uppgifter vore sanna. I början återbetalade hon emellertid penningarna punktligt och äfvenså de skor hon inköpt i Hedbergs butik. På hösten 1903 visade Andersson för Hedberg flera - Eriksson hade tillika inhyst en del möbler hos Eriksson, för hvilka hon vore skyldig till Eriksson betala hyra med 150 kronor. Eriksson, som fått kännedom om att Anderssons uppgifter om sina förmögenhetsvilkor vore falska, ansåg, att han varit utsatt för en bedrageriska.

Hustru Andersson har erkänt, att hon under omständigheter dessutom tillräknats 26000 kronor, hvilka skulle utbetalas till som Eriksson uppgifvit, bedrägligen fränhändt Eriksson såväl 680 kronor kontant som en vaxel å 500 kronor, å hvilken Andersson dock afbetalt 160 kronor.

Andersson förklarade, att hon icke vore skyldig Eriksson för hyra af de ifrågavarande möblerna, utan hade Andersson endast på anmodan af fru Amy Wollert, född Johansson, låtit Eriksson omhändertaga möblerna; och vore fru Wollert skyldig ersätta Eriksson de ifrågavarande 150 kronorna.

Vidare har Andersson förklarat, att hon gifvit Eriksson åtskilliga matvaror under den tid hon varit bekant med Eriksson.

- 11). Skohandlanden Gustaf Emil Hedberg, hvilken bor i huset n:o 41 Westmannagatan och innehar skoaffär i huset n:o 43 Westmannagatan, har till laga åtal angifvit, att han blifvit genom be-
drägeri fränhändt 746 kronor i penningar, 4 par kängor, värda 37 kronor, och ett par galoscher värda 2 kronor 25 öre.

Hedberg har, närmare hörd, berättat följande i saken.

På sommaren 1902 blef han bekant med hustru Andersson der -

genom att hon brukade gå in i Hedbergs butik och inköpa skor, hvilka saker värderades till 184 kronor, så att hon utbetalade dels till sig sjelf och dels till andra personer. Hon var en mycket god kund och visade sig ständigt hafva godt om penningar samt någon afbetalning på lånen. Andersson hade vid olika tillfällen betalande kontant hvad hon köpte. På eftersommaren omtalade hon för Hedberg att hon skulle få ärfva en moster Karin Olsdotter i skorna och galoscherna af Hedberg, men hade Andersson i Småland, der hon, mostern, egde två egendomar Kollinge och Singamåla. Andersson uppgaf vidare, att hon skulle innan arvet utfölle, af samma Karin Olsdotter 26000 kronor, hvilka skulle utbetaltas till Andersson så snart hon vunnit boskilnad med sin man. Andersson lånade ofta penningar af Hedberg, hvilken trodde att Anderssons uppgifter vore sanna. I början återbetalade hon emellertid penningarne punktligt och äfvenså de skor hon inköpt i Hedbergs affär. På hösten 1903 visade Andersson för Hedberg flere re bref från Kollinge, i hvilka bref omtalades, att Andersson skulle få ärfva egendomarne ifråga och att "Karin" var så sjuk att hon snart syntes komma att aflida. Äfvenså visade Andersson för Hedberg en domstolshandling, kartbelagd, af innehåll att Andersson skulle få ärfva egendomarne Kollinge och Singamåla samt dessutom tillerkänts 26000 kronor, hvilka skulle utbetaltas till henne i slutet af Oktober månad 1903. Hedberg blef nu förvissad om att Anderssons uppgifter vore sanna. Någon dag i September månad 1903 begärde Andersson att få låna 1000 kronor af Hedberg, hvilken såsom förut är nämnt trodde Andersson vara ärlig och förmögen, lofvade att låna henne beloppet; och fick hon kort derpå af Hedberg 1000 kronor till låns. Den 1 påföljande November skulle penningarne återbetalas. Någon dag i Oktober månad infann sig Andersson emellertid hos Hedberg och underrättade honom att "Karin" aflidit, hvarför penningarne, de 26000 kronor, Andersson vid denna tid skulle utfå, ej komme att utbetaltas till honom. Andersson förrän samtidigt med det egendomarne finge tillträdas af Andersson. Äfven efter denna tid utlånade Hedberg till Andersson penningar. Hon återbetalade dock dessa penningebelopp tillika med 70 kronor kontant å de 1000 kronor hon förut vore skyldig Hedberg. Dertill ter lemnade Andersson en del silfversaker i afräkning å sin skuld.

utif 26000 kronor och dessutom testamentariskt egendomarne Kol-
 hvilka saker värderades till 184 kronor, så att det återstode
 746 kronor på Anderssons lån. Derafter hade Andersson icke gjort
 någon afbetalning på lånet. Andersson hade vid olika tillfäl-
 len på senare delen af år 1903 på kredit inköpt de omnämnda
 skorna och galoscherna af Hedberg, men hade Andersson icke be-
 talt något å dessa skor och galoscher.

Hustru Andersson har erkänt, att hon på sätt Hedberg angif-
 vit bedrägligen fränhändt honom dels penningarne 746 kronor och
 dels 4 par skor och ett par galoscher.

Skodonen och galoscherna hade Andersson skänkt bort till ol-
 ka personer och kunde icke lemna någon anvisning, hvar de fin-
 nas.

12). Skomakaren Gustaf Vilhelm Nyselius, boende n:o 20 Roslags-
 gatan nedra botten, har till laga åtal angifvit, att han genom
 bedrägeri, föröfvadt af hustru Andersson, fränhändts 1050 kronor.

Nyselius har härom afgifvit följande berättelse:

Genom sin svärson skohandlanden Hedberg, omnämnd i föregå-
 ende punkt 11, hade Nyselius blifvit bekant med hustru Andersson;
 och hade Hedberg för Nyselius omtalat, att Andersson vore förmö-
 gen i det hon skulle få ärfva tvenne egendomar i Småland och
 dessutom 26000 kronor kontant. Hedberg förklarade för Nyselius,
 att Hedberg "sett svart på hvitt" att Anderssons uppgifter vore
 riktiga. Nyselius fick den uppfattningen, att Andersson vore för-
 mögen. Någon dag under Julen år 1902 blef Nyselius hemma i Hed-
 bergs bostad presenterad för Andersson. Hedberg hade för Nyseliu
 förklarat, att Andersson lånat penningar af Hedberg och alltid
 återbetalt dessa på bestämda tider. En dag i sistlidne Septem-
 ber månad begärde och fick Hedberg af Nyselius låna 2000 kronor,
 hvilka Hedberg påstod sig skola lemna till Andersson i lån. Nå-
 gon tid derafter hade hustru Andersson besökt Nyselius i dennes
 bostad och då framställt begäran att af Nyselius få låna så myc-
 ket penningar Nyselius kunde undvara. Andersson hade då för Ny-
 selius omtalat, att hon skulle få ärfva två gårdar i Småland och
 dessutom erhålla 26000 kronor kontant; och företedde hon nu för
 Nyselius en domstolshandling af innehåll, att Andersson skulle

utfå 26000 kronor och dessutom testamenterats egendomarne Kol-
linge och Singamåla i Småland. Handlingen var kartbelagd och med
något namn undertecknad, hvarför Nyselius, som förut fått den
uppfattningen att Andersson skulle blifva mycket förmögen, nu
fick ytterligare stöd för att så verkligen vore förhållandet.
Nyselius öfverlemnade till henne 600 kronor. Andersson lemnade
då en revers till Nyselius på 5000 kronor under löfte att så
snart hon kommit i besittning af arfsmedlen inlösa reversen till
sitt fulla belopp. Nyselius hade derefter vid flere tillfällen
på Anderssons begäran till henne utlånat ytterligare penninge-
belopp så att hela summan af hvad han utlånat till henne vid ett
tillfälle uppgått till 1350 kronor, men hade Andersson på denna
sin skuld afbetalat 300 kronor. Nyselius ansåg att Andersson
gjort sig skyldig till bedrägeri mot Nyselius.

Hustru Andersson har erkänt, att hon under omständigheter
som Nyselius angifvit bedrägligen fränhändt honom 1050 kronor.

Hon förklarade dock att hon inköpt och såsom gåfva till Ny-
selius lemnat en guldkedja, värd 90 kronor; och ansåg hon att
hennes skuld till Nyselius borde afskrifvas med detta belopp.

Nyselius har medgifvit, att han af Andersson emottagit en
guldkedja såsom present.

Andersson har erkänt, att hon föröfvat ytterligare bedräge-
ribrott, derom utredning pågår.

Målet angående hustru Andersson förekommer vid Stockholms
Rådstufvu Rätts Fjärde Afdelning Lördagen den 27 dennes klockan
11 förmiddagen.

Enär hustru Andersson uppgifvit, att hennes förnamn vore
Olivia Sofia, men då å uppgift angående henne från vederbörande
presterskap hennes förnamn vore endast Olivia, har från pastors-
embetet i Högsby församling, der Andersson är född, infördrats
hennes dopsedel, hvilken bifogas. Enligt denna är hon döpt till
endast Oliva. Stockholm som ofvan.

P. Mogen.

[Handwritten signature]